

Arrest

nr. 145 106 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 22 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster dient op 2 augustus 2012 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, met name in de hoedanigheid van echtgenote.

1.2. Op 16 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoekster op 5 februari 2013 kennis neemt. De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt;

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.08.2012 werd ingediend door:

Naam: F. D. N. (...)

Voorna(a)m(en): I. (...)

Nationaliteit: Braziliaanse

Geboortedatum: 16.05.1983

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

-1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

-2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

-3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Uit de voorgelegde bewijzen ter staving van het inkomen van de Belgische onderdaan blijkt dat op onvoldoende wijze is voldaan aan bovenstaande voorwaarden. Immers, ter staving van zijn bestaansmiddelen legt de Belgische onderdaan bewijzen voor dat hij zowel in het jaar 2011 als gedurende het jaar 2012 een leefloon ontvangen heeft. Gezien bovenstaande wettelijke bepalingen stellen dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon, niet in aanmerking worden genomen.

Er werd ook een overeenkomst voorgelegd waaruit blijkt dat er door de Belgische onderdaan diensten geleverd worden aan een BVBA. Echter, gezien het recente karakter van deze overeenkomst en gezien tevens het feit dat er enkel sprake is van een forfaitaire vergoeding waarvan niet geweten is hoeveel de heer R. (...) hiervan effectief ontvangt, kan deze overeenkomst onmogelijk gezien worden als voldoende bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Daarnaast worden er bewijzen voorgelegd dat de betrokkene zelf enkele weken interim-arbeid heeft verricht. Echter, het gaat om een zeer beperkte periode en bovendien is interim-arbeid per definitie tijdelijk en wordt het gekenmerkt door de eenvoudige wijze van stopzetting van de tewerkstelling. Bijgevolg kunnen ook deze bewijzen niet in aanmerking genomen worden als stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

1.3. Verzoeker, de minderjarige zoon van verzoekster, dient op 2 augustus 2012 eveneens een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, met name in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn (stiefkind).

1.4. De gemachtigde neemt op 16 januari 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 5 februari 2013 ter kennis wordt gebracht aan de verzoekster in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van verzoeker.

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.08.2012 werd ingediend door:

Naam: F. D. N. (...)

Voorna(a)m(en): L. H. (...)

Nationaliteit: Braziliaanse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

-1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

-2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

-3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Uit de voorgelegde bewijzen ter staving van het inkomen van de Belgische onderdaan blijkt dat op onvoldoende wijze is voldaan aan bovenstaande voorwaarden. Immers, ter staving van zijn bestaansmiddelen legt de Belgische onderdaan bewijzen voor dat hij zowel in het jaar 2011 als gedurende het jaar 2012 een leefloon ontvangen heeft. Gezien bovenstaande wettelijke bepalingen stellen dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon, niet in aanmerking worden genomen.

Er werd ook een overeenkomst voorgelegd waaruit blijkt dat er door de Belgische onderdaan diensten geleverd worden aan een BVBA. Echter, gezien het recente karakter van deze overeenkomst en gezien tevens het feit dat er enkel sprake is van een forfaitaire vergoeding waarvan niet geweten is hoeveel de heer R. (...) hiervan effectief ontvangt, kan deze overeenkomst onmogelijk gezien worden als voldoende bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Daarnaast worden er bewijzen voorgelegd dat de moeder van betrokkene enkele weken interim-arbeid heeft verricht. Echter, het gaat om een zeer beperkte periode en bovendien is interim-arbeid per definitie tijdelijk en wordt het gekenmerkt door de eenvoudige wijze van stopzetting van de tewerkstelling. Bijgevolg kunnen ook deze bewijzen niet in aanmerking genomen worden als stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

1.5. De gemachtigde neemt op 5 februari 2013 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de derde bestreden beslissing, die op dezelfde dag wordt betekend aan verzoekster. De motieven luiden als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie

wordt aan F. D. N. I. (...)

geboren te (...), op (...)(1)

van Braziliaanse nationaliteit,

verblijvende te (...),

bevel gegeven de genaamde F. D. N. (...), L. H. (...),

geboren te (...), op (...),

van Brazilië nationaliteit

verblijvende te (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Art 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Zie bijlage 20.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel halen de verzoekers de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing de aanvraag van verzoekster verwerpt omwille van het feit dat enerzijds de bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot van verzoekster niet stabiel regelmatig en toereikend zouden zijn en anderzijds de bestaansmiddelen van verzoekster dit ook niet zouden zijn.

Aangezien de Belgische echtgenoot van verzoekster sinds 1990 ononderbroken inkomsten uit zelfstandige activiteit heeft, meer bepaald als architect;

Aangezien hij van 2005 tot 2011 in het buitenland heeft gewoond en gewerkt;

Aangezien de Belgische echtgenoot van verzoekster ter staving van zijn stabiele, regelmatig en toereikende inkomsten een overeenkomst voor onbepaalde duur dd. 05.11.12 afgesloten door hem in zijn hoedanigheid van zaakvoerder van zijn BVBA A. C (...) met ondernemingsnummer (...) en maatschappelijke zetel op het adres van hem en verzoekster en de BVBA P. P. (...).

Aangezien voormelde overeenkomst een maandelijkse forfaitaire vergoeding van 7.200 eur excl. BTW voorziet en dit voor diensten door de Belgische echtgenoot van verzoekster geleverd in het kader van de taken omschreven in artikel 1 van voormelde overeenkomst;

Aangezien begripe wie kan de bestreden beslissing ;dit niet als stabiele (een contract van onbepaalde duur!), regelmatige (een maandelijkse vergoeding) en toereikende (7.200 eur excl. BTW per maand) bestaansmiddelen;

Aangezien voorts de bestreden beslissing de inkomsten, dewelke verzoekster heeft o.b.v. haar tewerkstelling als huishulp van huishoudelijke aard' bij M. B. (...) N.V. eveneens niet als stabiel, regelmatig en toereikend beschouwt;

Aangezien verzoekster echter sinds 14.12.12 bij MANPOWER BELGIUM N.V. tewerkgesteld is o.b.v. een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur van arbeidster dienstencheques (zie stuk 2) en op basis hiervan +/- 700 à 800 eur netto per maand verdient;

Aangezien aldus het globale gezinsinkomen van verzoekster en haar Belgische echtgenoot MEER DAN toereikend, regelmatig en stabiel genoeg is in de zin van art. 40ter Vw. (minstens gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in art. 14, par. 1, 3° van de wet van 26.05.02 betreffende het recht op maatschappelijke integratie);

Aangezien verzoekster intensieve cursussen Nederlands volgt, zij in regel is met de mutualiteit, over een hospitalisatieverzekering en over een eigen rekening bij de bank beschikt;

Aangezien verzoekster reeds een Belgisch rijbewijs heeft;

Aangezien verzoekster ingeschreven is bij de VDAB en binnenkort een oriëntatie-cursus zal volgen daar zij haar opleidingsniveau wil verhogen zodat zij kan tewerkgesteld worden in de zorgsector (kinderopvang e.d.);

Aangezien verzoekster ook reeds de nodige stappen heeft ondernomen voor het volgen van een inburgeringscursus;

Aangezien de minderjarige zoon van verzoekster naar school gaat in SINAAI-WAAS en hij het Nederlands reeds zeer goed beheerst; Aangezien hij aangesloten is bij de plaatselijke CHIRO-jeugdbeweging alsook bij de plaatselijke voetbalploeg speelt;

Aangezien uit het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissingen niet op een correcte feitenvinding zijn gestoeld;

Doordat de huidige bestreden beslissingen (1) en (2) , zijnde de beide bijlagen 20, evenwel toch besluiten tot weigering van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, raakt dat deze beslissingen art. 40ter Vw. schenden alsook van elke redelijkheid en zorgvuldigheid (en bijgevolg van elke motivering) ontbloeit zijn j waardoor de bestreden beslissingen zondermeer dienen niet verklaard te worden.

Aangezien - volledigheidshalve en voor zoveel als! nodig - dit uiteraard ook de nietigheid van de bestreden beslissing (3), de bijlage 38, met zich meebrengt daar deze voortvloeit uit de bestreden beslissingen (1) en (2) en in haar motivering ook expliciet naar deze beslissingen verwijst;”

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoekers de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. De eerste en de tweede bestreden beslissing steunen op artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers ter staving van de vereiste bestaansmiddelen (van de Belgische referentiepersoon) volgende documenten voorlegden:

- een attest van het OCMW te Sint-Niklaas d.d. 14 april 2012 waarin vermeld wordt dat het bijzonder comité van de sociale dienst op 10 april 2012 heeft besloten dat de heer R. N. recht heeft op een leefloon ten bedrage van 785,61 euro vanaf 1 april 2012;
- een "bijlage berekening" opgesteld door het OCMW te Sint-Niklaas waaruit blijkt dat het jaarlijks uit te keren bedrag 9.427,30 euro bedraagt
- een "attest inkomsten 2011" waarin vermeld wordt dat de heer R. N. in 2011 een leefloon ontving ten bedrage van 6.741,36 euro;
- een "attest leefloon 2012" van 6 augustus 2012, waaruit blijkt dat de heer R. N. vanaf 1 januari 2012 tot en met 31 januari 2012 een leefloon geniet ten bedrage van 770,18 euro per maand en dat de heer R. N. vanaf 1 februari 2012 "tot op heden en verder" een leefloon ontvangt ten bedrage van 785,61 euro per maand;
- drie loonfiches op naam van verzoekster voor de volgende gewerkte periodes: 17 september 2012 – 23 september 2012, 24 september 2012 – 30 september 2012 en 1 oktober 2012 – 7 oktober 2012; verzoekster ontving hierbij respectievelijk de volgende nettobedragen: 63,56 euro, 162,20 euro en 198,01 euro.
- een overeenkomst van onbepaalde duur van 5 november 2012 tussen de BVBA P. P. en de BVBA A.D.-C., waarvan de heer R. N. zaakvoerder is, die in werking treedt op 1 november 2012; volgens deze overeenkomst ontvangt de opdrachtnemer een forfaitaire vergoeding van 7200 euro per maand.

2.5. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag afwijst om volgende redenen:

"Uit de voorgelegde bewijzen ter staving van het inkomen van de Belgische onderdaan blijkt dat op onvoldoende wijze is voldaan aan bovenstaande voorwaarden. Immers, ter staving van zijn bestaansmiddelen legt de Belgische onderdaan bewijzen voor dat hij zowel in het jaar 2011 als gedurende het jaar 2012 een leefloon ontvangen heeft. Gezien bovenstaande wettelijke bepalingen stellen dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon, niet in aanmerking worden genomen.

Er werd ook een overeenkomst voorgelegd waaruit blijkt dat er door de Belgische onderdaan diensten geleverd worden aan een BVBA. Echter, gezien het recente karakter van deze overeenkomst en gezien tevens het feit dat er enkel sprake is van een forfaitaire vergoeding waarvan niet geweten is hoeveel de heer R. (...) hiervan effectief ontvangt, kan deze overeenkomst onmogelijk gezien worden als voldoende bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Daarnaast worden er bewijzen voorgelegd dat de betrokkene zelf enkele weken interim-arbeid heeft verricht. Echter, het gaat om een zeer beperkte periode en bovendien is interim-arbeid per definitie tijdelijk en wordt het gekenmerkt door de eenvoudige wijze van stopzetting van de tewerkstelling. Bijgevolg kunnen ook deze bewijzen niet in aanmerking genomen worden als stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen."

De motieven in de tweede bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van verzoeker, lopen gelijk met deze vermeld in de eerste bestreden beslissing.

2.6. Verzoekers zijn de mening toegedaan dat zij wel degelijk hebben aangetoond dat de Belgische referentiepersoon, in casu de echtgenoot van verzoekster, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Zij benadrukken dat de echtgenoot van verzoekster sinds 1990 ononderbroken inkomsten verwerft uit zijn activiteiten als zelfstandige, dat hij van 2005 tot 2011 *“in het buitenland heeft gewoond en gewerkt”* en dat ter staving van zijn stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten een overeenkomst van onbepaalde duur werd voorgelegd die *“een maandelijkse forfaitaire vergoeding van 7.200 eur excl. BTW voorziet en dit voor diensten door de Belgische echtgenoot van verzoekster geleverd in het kader van de taken omschreven in artikel 1 van voormelde overeenkomst”*. Verzoekers begrijpen dan ook niet dat deze inkomsten niet als stabiel, regelmatig en toereikend kunnen worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoekers ter staving van de inkomsten van de Belgische echtgenoot van verzoekster bewijzen hebben voorgelegd waaruit blijkt dat hij zowel in het jaar 2011 als gedurende het jaar 2012 een leefloon heeft ontvangen. De gemachtigde heeft dienaangaande gemotiveerd dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon, niet in aanmerking worden genomen. Dit wordt niet betwist of weerlegd door verzoekers.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekers, ter staving van de bestaansmiddelen van de echtgenoot van verzoekster, tevens een overeenkomst van onbepaalde duur hebben voorgelegd die werd ondertekend op 5 november 2012. Uit de inhoud van de overeenkomst blijkt dat deze in werking treedt op 1 november 2012 en dat de *“opdrachtnemer”* vanaf dan maandelijks een forfaitaire vergoeding van 7200 euro per maand ontvangt. Volgens de gemachtigde kan deze overeenkomst echter niet worden beschouwd als een voldoende bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, gezien de recente aard van deze overeenkomst en gezien het feit dat er slechts sprake is van een forfaitaire vergoeding waarbij niet is geweten hoeveel de heer R. N. hiervan effectief ontvangt. Verzoekers benadrukken het stabiele (het betreft een overeenkomst van onbepaalde duur), regelmatige (de vergoeding is maandelijks) en toereikende (de vergoeding bedraagt 7200 euro exclusief BTW) karakter van deze bestaansmiddelen.

Aangezien deze overeenkomst pas werd afgesloten op 5 november 2012 (met ingang van 1 november 2012), acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde op het moment van het nemen van zijn beslissingen, dit is op 16 januari 2013, ongeveer twee maanden later, deze overeenkomst van te recente aard beschouwt om als een voldoende bewijs van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in aanmerking te nemen. Net zo min acht de Raad het kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig dat de gemachtigde in casu heeft gesteld dat uit de voorgelegde overeenkomst niet kan worden opgemaakt hoeveel van het opgegeven bedrag de heer R. N. effectief maandelijks ontvangt. Deze overeenkomst werd immers afgesloten tussen de BVBA P. P. (...), de *“opdrachtgever”* en de BVBA A.D.-C. (...), de *“opdrachtnemer”* waarvan de heer R. N. zaakvoerder is. De maandelijkse forfaitaire vergoeding komt dan ook toe aan de vennootschap. Verzoekers brengen geen stukken bij waaruit kan worden afgeleid welk bedrag de heer R. N. effectief ontvangt.

Waar verzoekers nog aangeven dat de echtgenoot van verzoekster sinds 1990 ononderbroken inkomsten verwerft uit zijn activiteiten als zelfstandige en dat hij van 2005 tot 2011 *“in het buitenland heeft gewoond en gewerkt”*, merkt de Raad nogmaals op dat bij de aanvraag om gezinshereniging met de heer R. N. enkel bewijsstukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat hij in 2011 en 2012 een leefloon heeft ontvangen en dat hij, in zijn hoedanigheid van zaakvoerder van een BVBA, op 5 november 2012 een overeenkomst voor onbepaalde duur heeft afgesloten. In het administratief dossier bevinden zich derhalve geen stukken die aantonen dat de heer R. N. tussen 1990 en 2011 (voordat hij het leefloon ontving) *“ononderbroken”* inkomsten heeft verworven uit welke aard dan ook. Verzoekers tonen met deze loutere beweringen dan ook niet aan dat de gemachtigde zich heeft gebaseerd op onjuiste gegevens, dat hij deze niet correct heeft beoordeeld of dat hij niet met alle in het administratief dossier voorhanden gegevens rekening zou hebben gehouden bij het nemen van zijn beslissingen.

2.7. Verzoekers lichten verder nog toe dat de verzoekster sinds 14 december 2012 bij M. B. N.V. is tewerkgesteld op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en dat zij ongeveer 700 tot 800 euro netto per maand verdient. Deze *“Arbeidsovereenkomst voor Onbepaalde Duur voor Arbeid(st)ers Dienstencheques”* van 14 december 2012 wordt als bijlage bij het verzoekschrift gevoegd (stuk 2). Verzoekers leiden hieruit af dat het *“globale gezinsinkomen”* van verzoekster en haar Belgische echtgenoot dan ook meer dan toereikend, regelmatig en stabiel genoeg is in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt echter vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers in het kader van hun aanvraag, zoals blijkt uit punt 2.4., slechts drie loonfiches hebben neergelegd waaruit blijkt dat verzoekster werd tewerkgesteld bij M. B. N.V. voor de periode 17 september 2012 – 7 oktober 2012. De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissingen geen kennis hebben van de arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur die verzoekers nu voorleggen. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens of stukken die dateren van na de bestreden beslissing of die na de bestreden beslissing worden voorgelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Voormeld document kan dan ook niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

De Raad stelt derhalve vast dat de verzoekers, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, hebben aangetoond dat verzoekster een drietal weken interimarbeid heeft verricht. De gemachtigde heeft dienaangaande gemotiveerd dat het om een zeer beperkte periode gaat (drie weken) en dat interimarbeid bovendien per definitie tijdelijk is en wordt gekenmerkt door de eenvoudige wijze van stopzetting van de tewerkstelling. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift enkel naar een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur (waaruit zou blijken dat verzoekster “+/- 700 à 800 eur netto per maand verdient”), waarmee, de Raad, zoals gesteld, geen rekening vermag te houden. Zij houden vast aan het feit dat de aangetoonde bestaansmiddelen wel degelijk stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Verzoekers tonen hiermee niet aan dat de motivering van de gemachtigde kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig is. Evenmin wordt aangetoond dat de beoordeling van de gemachtigde een schending inhoudt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.8. Verzoekers wijzen er nog op dat verzoekster Nederlandse les volgt, dat zij “*in regel is met de mutualiteit*”, dat zij over een hospitalisatieverzekering beschikt, dat zij een bankrekening op haar naam heeft en dat zij reeds een Belgisch rijbewijs heeft. Tevens wordt vermeld dat verzoekster is ingeschreven bij de VDAB en dat zij een oriëntatiecursus en een inburgeringscursus zal volgen. Tot slot wordt vermeld dat verzoeker naar school gaat in Sinaai-Waas, dat hij het Nederlands reeds zeer goed beheerst, dat hij lid is van de plaatselijke chiro-beweging en dat hij bij de plaatselijke voetbalploeg speelt. De Raad stelt – daargelaten de vaststelling dat verzoekers, afgezien van het bewijs dat zij over een ziektekostenverzekering beschikken, dienaangaande geen bewijsstukken hebben voorgelegd – vast dat dergelijke gegevens hoe dan ook geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling in de eerste en de tweede bestreden beslissing dat de voorgelegde bewijzen inzake de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt, niet in aanmerking kunnen worden genomen als stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde de eerste en de tweede bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat deze beslissingen zijn tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maken verzoekers niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze hun verblijfsrecht heeft geweigerd om reden dat zij niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot/stiefkind van een Belgisch onderdaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste en de tweede bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen, kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Er wordt verder geen enkel middel aangevoerd tegen de derde bestreden beslissing, zijnde het bevel tot terugbrenging van 5 februari 2013. Deze beslissing wordt dan ook onverminderd gehandhaafd.

Het enige middel is ongegrond en kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES